

עליו בכח שמות דר"ך הקדושה ולהכניעו וזה רמז מלת דרך בפרשה זו וכן
בנביאים במפטיר פקדתי שנובר כמה פעמים מלת דרך ע"ש
ואחת הדרכים להכניע את היצה"ר היא לפי בעל העבודת ישראל היא 'הַיְהִי
הַגִּיהִי ה' אֶלְקֵיךָ לֶךְ מִכָּל אֲיִכֶיךָ מִסְבִּיב בְּאֶרֶץ אֲשֶׁר ה' אֶלְקֵיךָ נָתַן לֶךְ נַחֲלָה
לְרִשְׁתָּהּ תִּמְחָה אֶת זֶכֶר עַמְּלֶךָ מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם לֹא תִשְׁכַּח" (שם, ט"ו) כי מלת
בהניח צירוף נ"ח ב"ה דהיינו כאשר תשכיל ותבין בשם י"ה הם חכמה ובינה

ותנוח בם או מחה תמחה זכר עמלק לא תשכ"ח צירוף ת"ש כ"ח פירוש שלא
תהיה תש כח ולא תיפול בעצלות ח"ו ואף אתה הקהה את שיני היצה"ר ואמור
לו הנני מתחרט ושב ומתנחם על העבר ומכאן והלאה חושבנא לקבל עלי
עבודת ה' באמת שלא אחטא עוד ואתחבר לצדיקים וחסידים והם יורוני דרך
התשובה והאמת כמ"ש חז"ל (אבות פ"ב מש"ו) והוי מתחמם כנגד אורן של
חכמים ואזכה לתקן את אשר שחתתי ואתגבר כנגדך תמיד" עכ"ל

"וַיִּסֶר הַמֶּלֶךְ אֶת טַבַּעְתּוֹ מֵעַל יָדוֹ וַיִּתְּנָהּ לְהֶמְן בֶּן הַמְדִיתָא הַאֲגָגִי צֶרֶר הַיְהוּדִים" (אסתר ג, י)

נשאלת השאלה הרי ידוע כי המילה צרר היא גם מלשון חיבור כמו צרור מפתחות צרור אבנים וכו' א"כ מהו הלשון צרור היהודים שנאמר על המן הרי רצה
להרגם ולאבדם ח"ו אלא ניתן לתרץ בס"ד כי ידוע שכאשר יהודים נמצאים בצרה הם מתאחדים יחדיו אל מול האויב וכך קרה גם אצל המן הרשע שע"י גזרותיו
התאחדו היהודים יחדיו לתשובה ותפילה לביטול הגזרות ולכן נקרא המן צרור היהודים על שגרם לחבר את היהודים האחד אל השני וזהו גם ענין חג הפורים
לקרב בין אדם לחברו ע"י משלוחי המנות ומתנות לאביזנים כנודע

משנת הצדיק – אלכסנדר זיסקינד מהוראדנא בעל יסוד ושורש העבודה זצוק"ל זי"ע – ח"י אדר ב'

רבי אלכסנדר גולד בראזנאי לרב משה ולאמו הרבנית רבקה, מצאצאי רבי מרדכי יפה "בעל הלבושים". רבי אלכסנדר למד תורה אצל הרב אריה לייב הלוי אפשטיין בעל ה'פרס', וכן
היה תלמיד חבר לרבי משה אייזער. הרב אלכסנדר זיסקינד עלה ונתעלה במעלות התורה והקדושה ועבד את בוראו כחד מן שרפי מעלה, ולא הסיח דעתו אפילו ברגע מדבקותו בבוראו,
וכפי עדות של רבים מגדולי דורו אשר הפליגו בגודל מסירות נפשו לעבודת השי"ת במעשיו, ללא הפסק במשך כל ימי חייו. נוהג היה לעסוק בגמילות חסדים עם עניים, ואף היה לוזה
סוף מגביהים עשירים לצורך כך. חיבורו הגדול הינו ספרו "יסוד ושורש העבודה שהתקבל בכל תפוצות ישראל. הרב זיסקינד נהג בהנהגות רבות כגדולי המקובלים והחסידים, כמו
שבילה במקוה, לבישת בגדי לבן בשבת קודש, וכפי שסיפר לימים הצדיק רבי מנחם נחום קפלן מהוראדנא על מנהגו של מוהרא"ז: "בכל ערב שב"ק היה טובל במקוה ולובש בגדי לבן,
הולך לבית הכנסת, כשבידו מגילת שיר השירים כשרה, שנכתבה כמו ספר תורה, אותה כתב הוא עצמו, והיה קורא שיר השירים במתינות, במתיקות גדולה ובתהלהבות ודבקות נראיה
וקבלה בידינו מאבותינו, שמלאכי מעלה היו פוסקים מלומר שירה, והיו עומדים, שומעים ומקשיבים לקול נעימות אמירת שיר השירים שלו שהיה בוקע רקיעים
רבני החסידות חיבבו ושיבחו אותו מאד, כמו שניתן לראות מהסיפורים הבאים: פעם היה הרב אלכסנדר זיסקינד אצל הרב ברוך ממעיובו, מפני שיצא לגלות, והיה מחור על הפתחים,
כשיצא אמר הרב ברוך: "היה כאן עני אחד עם תרמיל מלא פתתי לחם – היו צריכים לקבל מאתו את הפתיתים ולהניח מרגליות במקומם" ובפיהם של בני העיר הוראדנא מקובל כי
הרב אלכסנדר זיסקינד ביקר אצל המגיד ממעזריטש שכידו וכך הם מספרים: "היסוד ושורש העבודה בא פעם לשבת להמגיד ובשעת הסעודה בליל שבת התיישב בסוף השולחן, ואז
לפני קידוש פתאום הכריז המגיד, ר' אלכסנדר זיסקינד יקדש"

הגרי"א אמר עליו: "רבי אלכסנדר זיסקינד גדול כספרו, וספרו גדול כמוהו", ורבי לוי יצחק מברדיטשוב כתב בהסכמה לספר כי חזקת המחבר היא "שיכנסו דבריו בלב שומעיהם להחזיק
במוסר ה' ויראתו" הרב ישראל בן מוהר"י ליב אב"ד מינסק, כתב בתחילת הסכמתו: "הנה כבר גלוי לעיני ישראל שנתקבל בחיבה חזקת הקודש ספר "יסוד ושורש העבודה", שחיבר המופלג
בתורה וחסידות, ולו יד ושם בנגלה ובנסתר, צדיק יסוד עולם"

רבה של עיר הוראדנא, הרב אליעזר בן הרב צבי הירש, מתארו בהסכמה לספרו: "הרבני המופלא ומופלג בתורה ובחסידות המפורסם, איש קדוש יאמר לו, מוהר"ר אלכסנדר זיסקינד"
החווה מלובלין אמר שגילו לו משמאי, "שחשוב מאוד אצל הקב"ה סדר התנהגותו של הצדיק היסוד ושורש העבודה וגודל תמימות לבבו לפני ה', כי הוא היה מתנהג תמיד באמונה,
ובהשגחה פרטית בכל ענייניו" רבי חנמן מברסלב אמר עליו שהיה חסיד לפני החסידות

וכך כתב הרב על עצמו בספרו "הייתי נוהר מאד ליתן הודאה ושבח לה' יתעלה יתברך שמו על כל מה שהגיע עלי, הן איזה רעה ר"ל קטנה או גדולה הייתי מצדיק עלי את הדין בשמחה
ונתתי לה' יתברך גם כן הודאה על זה בשמחה עצומה בזה הלשון: יוצרי ובוראי אתה צדיק על כל הבא עלי כי אמת עשית ואני הרשעתי ואני נתן לפניך שבח והודאה על זה יוצרי
ובוראי, כי בוודאי לטובתי עשית לי סיבה זו. הן על איזה טובה קטנה או גדולה נתתי לך ית"ש הודאה ושבח על הטובה שגמלני. ובוודאי כל אדם מוזהר על זה, והיא משנה מפורשת "חייב
אדם לברך על הרעה כשם שהוא מברך על הטובה", והידוע תעלומות יעיד עלי שמלבד החיוב מהמשנה הקדושה עברתי עבודה זו בתמימות גודל אהבת ה' יתברך שהייתה תקועה
בלבי בתמידות"

הרב זיסקינד סירב לשמש במשרת רבנות רשמית או בכל משרה אחרת, בשל ענוותנותו ובשל רצונו לא להיבטל מלימוד תורה, והימנעות ממחלוקת, ולצורך מחייתו עסק במסחר דרך
עראי. גם את זרעו אחריי הוזהר בצוואתו: "שלא תקבלו שום התמנות, היינו, שלא תהיו בקהל כלל, לא ראשים ולא מנהיגים. בני אהובי, כוונתי בכל זה הוא לטובתכם, כרחם אב על
בנים, שתרוש שני עולמות הזה והבא, כי על זה יעיד כל בר שכל, מי שהוא יותר טרוד בעסקי העוה"ז השפל והבוזי שהוא כצל עובר, ובפרט ברדיפות הכבוד, אף חיי אינם חיים"
בספרו מוזכר בתמידות גודל העניין הנשגב של מסירות נפש למען שמו יתברך ולמען קיום מצותיו כדי לעשות נחת רוח ליוצרו ובוראו ומגדיר אותה "עבודה אחת פרטית ונשגבה מאד",
שאפשר לקיימה גם במחשבה ולא רק במעשה, "בכח ולא בפועל"

בצוואתו ביקש שלא ידברו עליו שום שבח כלל, ושיקיימו בו ארבע מיתות בית דין כמו כן ציווה לקבור אותו בכל ציציותיו, ולהשאיר מסביב לקברו מקום פנוי ארבע אמות מכל צד. על
פי צוואתו שתי מצבות הוצבו לו אחת לצד מראשותיו ואחת לצד מרגלותיו, ונחרת עליהן: "אלכסנדר זיסקינד, במו"ה משה, הגולד מהאשה רבקה, עובד השם יתברך"

דובב שפתי ישנים – ליקוטים מספרים שפחות מוכרים

דעת הישראלי – הרה"ק רבי ישראל אליהו ב"ר חנוך ישעיהו זצוק"ל זי"ע

"דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם אדם פי יקריב מכם קרבן לה' מן הבמה מן הפקר ומן הצאן תקריבו את קרבנכם" (א, ב)

יש לפרש מפני מה לא נאמר איש דמשמעו נמי עכו"ם שנודרין נדרים ונדרות
כישראל ונאמר אדם דמשמעו דווקא ישראל כדאיאת במדרש ואתן צאני צאן
מרעיתי אדם אתם, אתם קרויים אדם ואין עכו"ם קרויים אדם (עיין במדרש)
לפי דאיאת בר"ה ד ד ישראל הנותן סלע לצדקה בשביל שיחיה בנו או שיזכה
לחיי עוה"ב הרי זה צדיק גמור ובעכו"ם נחשב לו לחטא, ופירש"י בישראל
שליבו לשמים ואם מריעין לו בחייו אינו קורא לו תגר אלא תולה היסורין בעונו
אבל עכו"ם אם אין מטיבין לו כגמולו קורא תגר עכ"ל וזה י"ל דנרמז בקרא אדם

סגולה לפרנסה – מעלת תפילת מנחה

"וּנְפֹשׁ פִּי תִקְרִיב קֶרְבַּן מִנְחָה לַה' (ב, א) – רש"י – ונפש כי תקריב. לא נאמר נפש בכל קרבנות נדבה אלא במנחה

האמת נמודדת דווקא בתפילה זו אך צריך האדם לדעת את חשיבותם של שאר
התפילות וכך כותב הרב בן איש חי (פרשת ויקהל שנה ראשונה) "אמרו רבותינו
ז"ל לעולם יהא אדם זהיר בתפלת המנחה שהרי אליהו זכור לטוב לא נענה
אלא בתפלת המנחה, וצריך להיזהר שלא לאומרה בלא חזרה כי אם רק לעת
הצורך ואונס גמור, וצריך שיחבק ב' ידים זה עם זה מינית על שמאלית, ויעצום
עיניו ויסגרם ויתפלל"

ועוד הרב כותב שם "אע"פ שמצינו בשער הכוונות מפורש דרבינו הארי"ז ז"ל
היה נוהר שלא להתפלל מנחה אלא סמוך לשקיעת החמה כמו שאמרו רבותינו
ז"ל על פסוק "וראוך עם שמש" (תהילים עב, ה), הנה הוא היה לו מנין מנין
מיוחד שיתפללו עמו וממתינים עד שיגיע זמן זה ולא שייך בהו טרדה, אבל כל
אדם צריך להיות זריז למצוה שאם ימתין עד זמן זה אפשר שיודמן לו עסקים
ויעבור הזמן ולא יתפלל"

שכן בזמן זה עפי" רוב פנוי הוא כבר מכל טרדותיו של חיי השעה ולכן מידת